

Muzika ne živi u zidovima sale

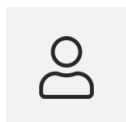
pobjeda.me/clanak/muzika-ne-zivi-u-zidovima-sale

Riječ više o trećem ovosezonskom koncertu Crnogorskog simfonijskog orkestra

Standardno dobar je bio prvi klarinet (bez imalo sumnje, Petar Garić je zaista bio zvijezda večeri) i dio duvačke sekcije koji je davao odmjerenost i povezivao segmente, a i vodeći su kontrabasi dostigli nivo atrakcije

Dio muzičara Crnogorskog simfonijskog orkestra na koncertu u Muzičkom centru

Autorka:

[Dragana Erjavšek](#)

Objavljeno: 19.11.2021. 11:20

Dodaj komentar

Omaž Šomiju u Dodestu

25.12.2021. 14:29

Mićoviću državna nagrada "Miroslavljevo jevanđelje"

25.12.2021. 11:39

Priča o višeslojnosti svakog ljudskog bića

24.12.2021. 18:38

Trajno oblikovao i obilježio kulturnu scenu

24.12.2021. 15:17

Prikaži sve vijesti

Koncert Crnogorskog simfonijskog orkestra koji je održan preksinoć u Muzičkom centru Crne Gore obilježila je muzika klasicizma i ranog romantizma. Orkestar je predvodio iskusni dirigent, ali i poznati kompozitor iz Njemačke – Štefan Malcev.

Jedan od najpoznatijih komada Karla M. Vebera, „Čarobni strijelac“, tačnije samo uvertira iz ovog komada, očekivano je podigla uzbuđenje u sali, a Malcev je za podizanje tenzija izabrao djelo koje je, bilo je očigledno, poznavao u dušu.

Klarinet je u ovom komadu gromada na koju se naslanja ostatak orkestra, iako neće sve vrijeme djelovati dominantno. Svakako je duvačka sekcija ponijela priču svojim sinhronizovanim usmjeravanjem kiseonika, dok su zvuci violine odavali utisak cikličnog protoka vode koji će se završavati u vodopadima.

Veber nije od onih koji ponavljaju teme (poput L. V. Betovena) pa se ova prolamanja ne očituju kao mehanička repeticija, već kao proces kruženja svega u prirodi. Pomenuta kompozicija, tačnije njen uvod, sva je od uspavanosti i buđenja u groznici, poprilično nepredvidiva za one koji je prvi put slušaju, osim što je povlačenje basova od spolja ka unutra manir u kome se nedvosmisleno uživa kao u otkucanjima sata.

PREOKRET

Šteta je što smo čuli samo uvertiru, a ne cijeli komad, jer nastavak koncerta je donio malo neobičan preokret. Jedna od onih Mocartovih simfonija („Simfonija br. 25 u g-molu, KV 183“) koja funkcioniše poput skice u većem dijelu njenog trajanja, otkrila je ono što sve vrijeme fali, ne orkestru već sali. Muzika, a to je nakon godinu dana već očigledno, ne stanuje u svim njenim zidovima, već se zvuk centrira negdje na sredini bine, i svaki put kad izostane teatralno gromoglasje koje ne ispunjava prostor odozgo, imamo osjećaj da nam melodije negdje izmiču, odlaze od nas.

Čudna je bila i sama izvedba. Orkestar je djelimično obnovljen, jer su mnogi njegovi članovi podlegli raznim virozama koje kruže, pa je bilo osvježenje čuti u prvom planu nove ljude. Mocartova simfonija je izdvojila violončela koja i kad su podrška i kad dominiraju s jednakom strašću dešifruju skupinu muzičara kao cjelinu. Veći dio duvača se povukao, ali

je zato fagot dobio svoj prostor, a u prvom stavu su basovi bili prijatno težište iz kog su violine razmetljivo mogle rasplesati publiku. Drugi stav se rađa iz elegije i diktira je fagot kontinuirano, uvodeći ritmiku u minus stanje. Najbolje izvedbe ove kompozicije imaju više napetosti i trzanja, a ova je bila kao precizirano i sitničavo koračanje po klizavom parketu u vunanim čarapama – s dozom nesigurnosti koja uvijek vodi ka ivici spoticanja. Treći stav izvlači cijelu kompoziciju iz mreže ogrnutih emocija i očigledne predostrožnosti i baš u takvim preokretima orkestar pokazuje koliko potencijala ima i koliko od toga ne pruža sve vrijeme. Tek u četvrtom stavu shvatamo da smo sve vrijeme slušali jednu od monotonih kompozicija koja će na izdisaju, u posrtanju nježnosti pred furioznim naletom nešto ranije sputanih emocija razbiti koncept kakav se ne može pripisati niti jednom kompozitoru sličnih afiniteta. Ne čudi ovo, budući da se radi o djelu kojim je Mocart u svojoj sedamnaestoj godini tehnički napravio zaokret od zabavljača ka umjetniku, pa je njegova pretencioznost pomiješana sa uzbuđenjem pomalo kratkovidno stvorila kvalitetno ali razvučeno djelo. Završnica jeste teatralna, ali na vrlo prizeman način korelira sa utiskom koji smo već stvorili i neće značajno uticati na mišljenje o komadu.

PRVI KLARINET

Betovenova Simfonija br. 3 u Es-duru, op. 55 „Eroika“ je nešto energičnija i razbudila je scenu i pokazala koliko je Malcev, strogo uzevši, više zaokupljen formom nego utiskom u kreiranju kompozicione ravnoteže sa orkestrom. On nije zabavljač, već pedagog i imao je tu nesreću da nije zatekao najbolji dio orkestra. Ipak, kao pedagog imao je priliku da izvlači ono što do sada nijesmo čuli od Crnogorskog simfonijskog orkestra, svježinu u kombinaciji sa ushićenjem, a na ovom koncertu je to više ili manje bilo u epizodama. Standardno dobar je bio prvi klarinet (bez imalo sumnje, Petar Garić je zaista bio zvijezda večeri) i dio duvačke sekcije koji je davao odmjerenu i povezivao segmente, a i vodeći su kontrabasi dostigli nivo atrakcije. Publika je na samom kraju bila zadovoljna i počastila muzičare i dirigenta dugim aplauzom, a to je jedino važno nakon ovakvih nastupa.